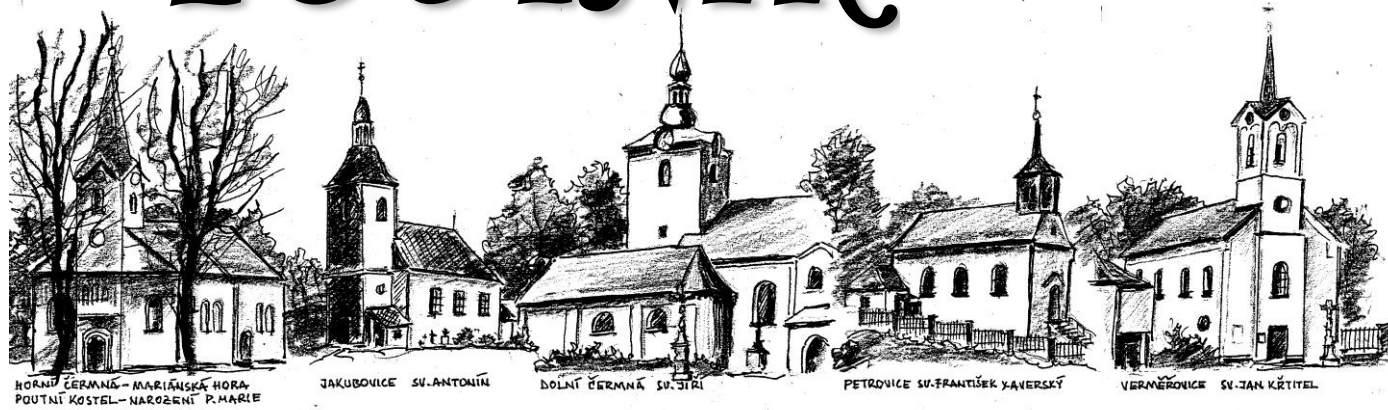

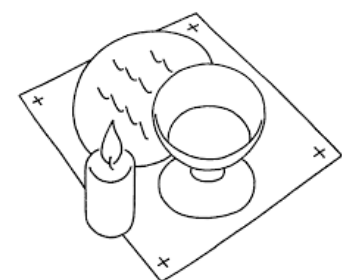

VÝJIMEČNÝ DAR

Církev nedostala eucharistii od Krista, svého Pána jako jeden dar z mnoha, byť velmi cenný, nýbrž jako dar výjimečný, neboť Kristus dává sám sebe, svou osobu, své lidství a též své dílo spásy.

(sv. Jan Pavel II.)

Ve své encyklice o eucharistii pokládá sv. Jan Pavel II. otázku: „Co víc pro nás Ježíš mohl vykonat?“ Při poslední večeři, když Pán ustanovil eucharistii, zjevil svoje rozhodnutí dát za učedníky svůj vlastní život, prolít za ně svou vlastní krev, aby oni mohli žít. Tuto oběť ve večeřadle zpřítomnil svátostným způsobem.

Při slavení eucharistie se denně zpřítomňuje právě toto Ježíšovo rozhodnutí – dát život za každého z nás. Zpřítomňuje se gesto lásky, která zachraňuje a pozvedá každého člověka. Ježíš se za nás vydává neustále. Dává vše co má, dává sám sebe, se vši láskou k Otci i k nám, abychom „měli život a měli ho v hojnosti“ (Jan 10,10). V daru eucharistie chce s námi být reálně přítomen „po všechny dny až do konce světa.“ (Mt 28,20), a tak nám projevuje svou lásku bez míry, lásku, která jde do krajnosti (srov. Jan 13,1). Eucharistii můžeme chápat jako „tajemství milosrdenství“, projevovaného vůči nám v Ježíši Kristu.

Člověk ale má někdy obavu, jestli je takového daru hoden. Anebo si klade otázku, co bude Bůh za tak velký dar vyžadovat? Jako by i u Boha platilo „něco za něco“, tak jako u lidí. Ale když dává Bůh, dává vždy božsky, tedy v plnosti lásky a zdarma. Ježíšova oběť sebe samého za nás je největším znamením Boží lásky k nám. Lásky, která nesoudí, ale přijímá, odpouští a pozvedá. Lásky, která je nám dána bez našich zásluh, zcela zdarma. Co většího mohl vykonat, co mohl více dát? Vždyť „nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ (Jan 15,13), a „Kristus umřel za nás, když jsme ještě byli hříšníky“ (Řím 5,8). On sám tak zůstane provždy darem všech darů, darem výjimečným.

(z knihy O eucharistii od P. Vojtěcha Kodeta)

-oJ-

CO JE SVATÁ EUCHARISTIE?

Svatá eucharistie je svátost, ve které Ježíš Kristus za nás dává své tělo a krev – sám sebe, abychom se také my odevzdali v lásce jemu a abychom se s ním sjednotili ve svatém přijímání. Tak se spojujeme jediným Kristovým tělem – církví. (KKC 1322, 1324, 1409)

Eucharistie je po křtu a po biřmování třetí iniciační svátostí katolické církve. Eucharistie je tajemným středem všech těchto svátostí, protože Ježíšova historická oběť na kříži se při proměňování zpřítomňuje skrytým, nekrvavým způsobem. Tak se slavení eucharistie stává „zdrojem a vrcholem křesťanského života“.

Eucharistie znamená v původním významu děkovnou modlitbu, která při bohoslužbě prvotní církve bezprostředně předcházela proměňování chleba a vína v Kristovo tělo a krev. Později bylo toto slovo vztaženo na celé slavení mše svaté.

„Bylo to, jako bych slyšel hlas shůry: „Já jsem pokrm silných; dospívej a potom ze mě jez! Avšak neproměníš mě v sebe, tak jako tělesný pokrm, nýbrž ty sám budeš proměněn ve mně“. (sv. Augustin v době svého obrácení)

„Nepřijímat – to je jako když někdo zemře žizní hned vedle pramene“. (sv. Jan Maria Vianey)

(z Youcat, katechismu katolické církve pro mladé)

RŮŽENEC - NĚKDY JSME BEZRADNÍ, NEVÍME JAK DÁL, ALE NEVZDÁVÁME SE... (6. POKRAČOVÁNÍ)

Pokračujeme v našem setkávání nad radostným růžencem. Tentokrát se zaměříme na situaci velké, nečekané a bolestné ztráty, kdy Marie a Josef přijdou o všechno, co jim je drahé...

Úvaha nad tajemstvím nalezení chlapce Ježíše v chrámě

Přes výkřiky obchodníků a hluk, způsobený tisíci lidmi deroucími se ulicemi Jeruzaléma, doléhaly všemi směry hlasy zpívaných modliteb. Na pozadí města se tyčil velkolepý chrám, koruna posazená na hlavu Davidova města. Marie léty dožrála v ženu s grácií. Měla dokonalou tvář, něžné črty a zářící tmavé oči. Vedle ní šel Josef. Roky práce pod širým nebem posílily jeho svaly, osmahly jeho kůži a poněkud ohnuly záda. Před nimi krácel osel, na němž seděl 12letý chlapec s jemnými rysy obličeje. Když se usmál, vyzařovalo z něho světlo a radost. Rodina putovala dlouhých 70 mil z Nazareta do Jeruzaléma na oslavy velikonočních svátků. Ježíš měl ve velké skupině poutníků mnoho přátel a příbuzných. Při cestě zpět se ohlédl na chrám nad městem, ovšem nikdo tomu nevěnoval pozornost. V následujícím okamžiku však opustil karavanu a nepozorovaně zmizel ve víru lidské řeky proudící ulicemi. Na druhý den časně ráno narušil ticho v tábořišti bolestný výkřik. Vycházel z hloubi srdce Matky Boží, která si v hrůze uvědomila, že její milovaný syn zde není. Do té doby si mysleli, že jejich dítě je s někým jiným v karavaně, nyní však museli čelit hroživé skutečnosti, že se ztratilo nebo bylo uneseno. Tvář zoufalých rodičů pokrýl smutek, úzkost a sebeobviňování. Dva dlouhé mučivé dny putovali zpět, vraceli se po svých stopách do Jeruzaléma, prohledávali nesčetné strže, klepali na každé dveře, zastavovali poutníky a tázali se.

Konečně třetího dne vstoupili do chrámu, kam přišli prosit Boha za odpuštění a také za to, aby jim jejich milované dítě vrátil. Jejich modlitby byly vzápětí vyslyšeny - uprostřed velké skupiny rabinů stál jejich nedospělý syn a diskutoval o smyslu a interpretaci Pisma. Oba rodiče ohromilo, jak je učený a s jakou úctou k němu vzhlížejí moudří učitelé. Marii láska i hněv poháněly přímo k Ježíši s výčitkou, jak se jen mohl zachovat tak bezohledně? Ježíš se s klidem podíval nad tím, že jeho rodiče nevěděli, že se musí věnovat záležitostem svého Otce. Marie si syna vši silou přitiskla k hrudi a jeho ruku nepustila ještě mnoho mil za Jeruzalémem na cestě k domovu.

Naši lidské povaze je vlastní, že jakmile cítíme bolest, snažíme se hledat úlevu. Na tomhle místě však Marie prožívá opačnou životní zkušenost. Od samého počátku ji kromě Boží přízně doprovázely také bolest a ztráta. Ztratila sociální jistoty, bezpečí domova, zažila spousty nepohodlí, odmítnutí, nejistotu... Ovšem Bůh při ní stál a provázel ji po celou dobu. Boží přízeň jí dávala sílu nést a snášet protivenství, mít v těžké situaci trpělivost a odvahu jít dál. Modlitba a svěřování všeho do rukou Pána jí dodávalo naději, sílu a pokoj.¹⁾

Jak je to možné? Když se vám v životě stane, že přijdete o všechno, nezbyvá vám nic jiného než podívat se pravdě přímo do očí - že v tomto životě není nic jistého, že spolehnout se můžeme jenom na Boha. Vše ostatní - naše zdraví, práce, to, o co usilujeme, domov, lidé, které milujeme a kterým nejvíc vděčíme za to, kým jsme - je darem, který může a nemusí být. Toto poznání mění člověku život, dá mu hluboce pocítit Boží přítomnost kolem sebe. Může se stát, že člověk na tuto zkušenost zapomene, ale i tak už navždy bude cítit, že jediné, co musí udělat, je nevzdávat se a hledat, ať je to hledání jakkoliv zdoluhavé, bolestné či beznadějně - a dříve nebo později najde Ježíše.²⁾

Cesta k odpuštění

Glorie je vdova, která prošla tou nejbolestivější cestou k odpuštění. Jen zřídka potkávám někoho, jehož tvář by vyzařovala takový pokoj. Přitom její život rozhodně nelze považovat za pokojný. Její trápení začalo jednou pozdě v noci telefonátem vdané dcery Lisy.

„Mami, mohla bys pro nás s malým přijet?“, ptala se nervózně. „Randall se právě vrátil úplně opilý a rozzuřený. Mám strach, že by mohl něco provést. Cítila bych se bezpečněji, kdybych mohla přespat u tebe.“

Gloria se vydala na cestu přes město v doprovodu svého syna, který vykonával vojenskou službu a právě u ní trávil svou první dovolenou. Když přijížděli k obytnému přívěsu, ve kterém žila Lisina rodina, slyšeli prudkou hádku a zuřivý křik. Glorii syn vyskočil z auta a běžel ke dveřím karavanu. Než tam však doběhl, začal Randall střilet. Kulka trefila mladého příslušníka námořních sil přímo do hrudi a on padl mrtvý k zemi před zoufalými zraky své matky.

Od této tragické ztráty uplynulo několik let. Gloriiin zeť se díky právnickým kličkám vyhnul vězení, ale její dcera Lisa se s ním rozvedla a požádala Glorii, aby se ujala jejich dítěte. Když se však Lisa přistěhovala s jiným mužem a dalšími dvěma dětmi, byla situace ještě složitější.

Nakonec si Gloria uvědomila, že se musí přestat zabývat Randallovým strašným zločinem a dceřinými špatnými volbami. Dokud na to myslela, nemohla se zbavit své zloby. Začala tím, že Bohu vyznala své nejniternější a nejbolestivější pocity. Některé z nich - ty ošklivé a zlostné - si nikdy předtím nepřiznala. V tomto bodě pak poprosila Boha o odpuštění. Potom upřímně odpustila své dceři i bývalému zeti.

„Moje hořkost a zloba nakazily celou naši rodinu“, řekla. „Moje dcera se zlobila na mě, já zase na ni. Musela jsem odpustit a přestat se ohlížet zpět. Když jsem to udělala, začaly jsme spolu opět mluvit a společně se smát. Mohly jsme se konečně posunout dál. S radostí vychovávám svého vnuka a těším se z ostatních vnoučat. Každý den se za ně modlím a v neděli je беру s sebou na bohoslužby. Moje budoucnost má opět smysl.“

Boží milosrdenství předčilo zklamání, předsudky a strach. Gloria se rozhodla milovat své děti a odpustit jim do té míry, jak si to nikdy dříve nedovedla představit.

1) volně podle Immaculéellibagiza – Růženec mi zachránil život, Cesta 2014, str.137-145

2) z knihy „Jak se modlit za své děti“, Quin Sherrerová, RuthanneGarlocková, nakl. Samuel, 2005, str.122-123.

EUCHARISTIE

PŘINESL MEZI NÁS TO, CO JE BOŽSKÉ

Jsmo jako živá mše, živá hostie, živá eucharistie: opravdu ten Ježíš, který do nás ráno vstoupil: je to přesně on, dokonale viditelný v nás skrze průzračnost naší nicoty.

(...) Ježíš, Lásko, kterou my obětujeme, kterou přinášíme jako oběť na oltář spolu s knězem! V tom spočívá velikost mše.

Celý náš den je darem: darem sebe sama bratřím-Ježíšovi; darem vůle, utrpení, lásky atd., ale to vše jsou vždy dary malé a konečné.

Ale tam ne, tam je to dar božského Syna Otcí! Ohromné! Mše je buď v centru života křesťana, nebo to není křesťan. Ten Ježíš, kterého obětujeme, je celý náš, protože kněz je jedním z nás, kterému byla svěřena tato moc. (...)

Dnes ráno jsem žasla, že jsem mohla vidět kněze! Myslela jsem, že onen dar měl být zcela niternou věcí mezi kněžskou duší a Bohem, jak tomu bylo ve Starém zákoně. Avšak ne. Já a všichni jsme tam koncelebrovali a společně jsme obětovali náš dar.

Opona spadla, protože Ježíš přinesl mezi nás to, co je božské, prolomil všechny bariéry a nás přivedl do „Sancta sanctorum“, do království nebes! Nikdy jsem tento dar nepochopila. Vnějšek byl totožný s vnitřkem: (...) v kostele spadla opona a já jsem spatřila nejvyšší privilegium koncelebrování s Ježíšem – a tedy být, skrze Ježíše, ve styku s Otcem! Je to oběť učiněná v lůně Trojice a je tedy zcela Láskou: zde se modlím za toho, koho miluji v nebi, na zemi, v očistci, zatímco obyvatelé těchto míst se modlí se mnou!

Dnešek byl dnem sjednocujícího života, kdy Ježíš naplnil moji touhu: aby byl pouze on pro mne vším. Velmi jsem po tom toužila a zdálo se mi, že je daleko den, kdy by to nebylo jen úsilím vůle, nýbrž skutečností srdce: vášní duše.

Nyní tomu tak je, a proto je teď všechno snadné. Pouze Ježíš: já a on; já-on s ním. Dokonalý trojiční život mezi nebem a zemí.

A já ho nacházím v sobě, ve svatostánku a v druhých – je to zcela nová přítomnost, zcela otevřená. Mezi mnou a jím již není nic, co by tvořilo překážku. Je to již dokonalé soužití, v němž žiji zcela před jeho pohledem, miluji ho a jsem milována; soužití, v němž mi on objasňuje tuto nesmírnou lásku. A našla jsem tedy to, co dává dokonalý pokoj mému srdci – lásku bez obav. Protože jsem na tom tak, jak na tom budu v okamžiku smrti a na onom světě: já a on, aniž bych skládala účty komukoliv jinému, (...) a cele se daruji jemu ve všech. (...)

Dnes jsem milovala, takto poprvé, eucharistické požehnání. Víím, jak je toto požehnání sladké, jak je výrazem posvátné a slavnostní lásky. I já jsem žehnala svým žákům, když spali, a neustále žehnám těm, které miluji. Cítila jsem, že tam je Ježíš, který mi žehná, a nyní nechci ztratit ani jedno požehnání, které má pro mě téměř příchut' svatého přijímání.

V těchto dnech, když jsem hovořila se svými nejbližšími přítelkyněmi, řekla jsem jim: „Víš, Ježíš mi v přijímání dal zakusit nádhernou věc. Dal mi zakusit, že on – eucharistie je logickým důsledkem jeho příchodu na zem.“ (...)

Všechno je plné okolo duše, když ji Bůh sjednotí se sebou, proto ona, čehokoliv se dotkne, kdekoliv přejde, nachází Boha; nachází ho však tak přítomného a v takové plnosti, že už neexistuje nic jiného, protože Bůh je všechno a ostatní je nic. Bůh je všechno ne proto, že si to duše myslí, ale proto, že Bůh jí to dává pocítit. Ježíš, který přišel na zem a naplnil duše tímto způsobem. Ježíš, když jednou přišel na zem, aby přinesl tuto plnost a ponechal věci jejich marnosti, resp. aby je postavil na jejich pravé místo podle skutečného žebříčku hodnot, se postavil do centra, do srdce, abychom měli plnost našeho života – tento Ježíš musel zůstat na zemi.

On sem nepřišel jen pro lidi z prvního století, on přišel pro všechny věky. Proto zůstal, a to nejen v Palestině, ale ve všech svatostáncích země a my ve všech svatostáncích země můžeme najít tohoto Ježíše a můžeme nasycit duši a najít tu plnost, kterou mi dal Ježíš v těchto dnech pocítit.

Ježíšovy poslední Velikonoce

Každá izraelská rodina se scházela, aby jedla velikonoční večeři – šlo o ten nejpříhodnější okamžik, kdy byly duše připraveny na Boží věci. Ježíš, který po tři léta trpělivě formoval svých dvanáct učedníků tím, že jim dával podíl na své duši a na okouzlení božskou moudrostí, si je nyní shromáždil kolem sebe.

Láskyplně na každého z nich pohleděl: byli ještě tak neopracovaní, tak nepřipravení na to, aby zůstali bez něj, natož aby na sebe vzali břímě rodící se církve. A na tomto posledním setkání, před ukřižováním, jim chtěl zanechat dar, díky němuž již nezůstanou nikdy sami.

Vše bylo připraveno: a on, který řekl, že ani písmenko ze Zákona nesmí být opomenuto, zahájil velikonoční večeři tak, jak to učili rabíni.

Ježíš řídil večeři: každý jeho prostý, rodinný a vstřícný skutek okolo sebe šířil teplo a kouzlo jeho niterného vztahu s Otcem. Nikdy předtím se apoštolové nenacházeli v tak plné atmosféře pokoje a radosti, v níž každý detail získával velkou důležitost.

Všichni tušili, že se chystá cosi velikého. V tichu, které naplňovalo místnost jako andělský chór, Ježíš vzal jeden z chlebů, požehnal ho, lámal ho a řekl ona podstatná a revoluční slova, která mu diktovala láska: „Vezměte, jezte. Toto je moje tělo.“ A rozdál ho svým učedníkům. Poté společně snědli beránka a po večeři si ještě myli ruce. Poté Ježíš naplnil kalich vínem a řekl další slova, která mohl vymyslet jedině Bůh: „Pijte z něho všichni. Protože toto je moje krev, krev smlouvy, která se prolévá za mnohé.“ A dodal: „To činite, kdykoli budete z tohoto kalicha pít, na moji památku. Protože vždy, když budete jíst tento chléb a pít z tohoto kalicha, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.“

Ve večeřadle již byla ona atmosféra, v níž je harmoničtější ticho než slovo, protože nikdo nechce zničit okouzlení z věcí, které mají příchut' nebe, aby nenarušil hlubokou jednotu, která se zrodila.

Nastal čas odejít: a po zpěvu rituálního hymnu odešel ven spolu s apoštoly i Ježíš. Nastávala hodina temnot. V oněch duších však již zůstala jakoby vrytá nesmazatelná pečeť ráje.

„Z deníku Ch.L., převzato z NM 4/2015“

AHOJ DĚTI!

Dnešní neděli zakončujeme mariánský měsíc květen. Zároveň dnes prožíváme slavnost Nejsvětější Trojice. Máme si znovu uvědomovat to, co vlastně říkáme při každém znamení kříže, když se modlíme: Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého. Bůh, jediný Bůh, žije ve třech Božských osobách. Je to velké tajemství, které může pro náš lidský rozum být až téměř nepochopitelné.

Zítřka, tedy 1. června, prožíváte vy – děti svůj velký den. Máte totiž všechny najednou svátek. Určitě ho oslavíte pěkně a společně s ostatními dětmi si pohrajete nebo zasoutěžíte.

Tak jako má Nejsvětější Trojice tři Božské osoby, má také rodina tři důležité osoby – otce, matku a děti. Děti jsou pro rodiče velkým darem a požehnáním.

A snad nejlépe dokládá velikost dítěte samo Písmo svaté, kde čteme v evangeliu sv. Matouše o tom, jak Ježíš napomíná učedníky, aby lidem nebránili přinášet k němu děti na požehnání. Jim totiž patří nebeské království. A také to zdůrazňuje při sporu o prvenství, kdy se ho učedníci ptali, kdo je v království nebeském největší. Opět Ježíš zavolal dítě, postavil ho před učedníky a řekl, že mají být právě jako toto dítě, aby mohli vejít do království nebeského.

Takže jste pro dospělé velkým a vzácným vzorem. Jako malý dárek máte na vybarvení obrázek, v němž je ukryto 10 malých symbolických jedniček. Jsou na něm děti, které si třeba takto hrály za doby Pána Ježíše. Nepotřebovaly žádné nákladné hračky, ale ke spokojenosti postačil plochý kámen s vyrytou hrou.

(Otazníček)

Pro starší:

Minulý týden jsme oslavili Svatodušní svátky. Slavnost Soslání Ducha Svatého završila velikonoční dobu a uzavřela tak jedno krásné období v liturgickém roce, kdy zní slavné aleluja zvláště radostně, kdy čteme úryvky z Písma o událostech, které následovaly po vzkříšení Pána Ježíše, odkrývají se nám nádherné příběhy o setkávání učedníků se zmrtvýchvstalým Ježíšem, jeho nanebevzetí a konečně soslání Ducha Svatého na apoštoly o letnicích.

Tato událost měla tak zásadní význam pro šíření evangelia. Z ustrašených rybářů se stali neohrožení a moudří hlasatelé evangelia. Soslání Ducha Svatého o letnicích by se dalo také nazvat prvním biřmováním. Víme, že je to svátost křesťanské dospělosti. Uděluje zvláštní Boží pomoc pro celý život, upevňuje víru a pomáhá podle ní žít. Také naplňuje duši sedmi dary Ducha Svatého – darem moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti a bázně Boží. Svátost biřmování může člověk přijmout jenom jednou. Zanechává v duši znamení, které z ní už nikdy nevymizí.

Pro všechny, kteří již svátost biřmování přijali, může sloužit následující modlitba.

**Duchu Svatý, děkuji ti,
že jsi přišel ke mně ve svátosti biřmování
a dal mi záruku své pomoci pro celý život.**

**Přicházej ke mně stále znova, zvláště
prostřednictvím svátostného Spasitele,
a upevňuj to, co jsi ve mně způsobil
svými sedmi dary.**

Uč mě pravé životní moudrosti.

**Pomáhej mi,
abych správně chápal pravdy víry
a podle ní ve všem jednal.**

**Svou radou mě ved',
abych se vždy rozhodl pro to,
co žádá Bůh.**

**Svou silou mne upevňuj,
když podléhám pokušení.**

**Vzácným darem umění
nauč mne hledat opravdovou krásu
ve světě okolo nás.**

**Uč mě pravé zbožnosti a pomáhej mi,
abych ve svaté bázni Boží prožil celý život.**

(podle P. F. Neubauera: Cestička k Bohu)

(EJ)

Řešení z minulého Poutníka: Tajenka z vybarvených kytic ukřývala slovo PŘÍMLUVKYŇ. Řešení osmisměrky: Svatá BOŽÍ RODIČKO, Svatá PANN PANEN, Svatá MARIA, ORODUJ ZA NÁS!

CYKLOPOUŤ DO MARIAZELL

Jak jste již nedávno mohli slyšet v ohláškách, rozhodli jsme se podpořit pouť farnosti do Mariazell účastí cyklistů. Rád bych vám předal některé informace, abyste se mohli rozhodnout, jestli pojedete na kole s námi.

Cesta z Čermné je dlouhá asi 400 km. Vloni jsme ji jeli z Letohradu za tři a půl dne, a jeli jsme i 120 km denně. Protože by ale tentokrát chtěly jet i děti, plánovali bychom vyrazit v pondělí odpoledne a měli bychom tudíž na cestu 5 dní (asi 80 km/den). Podle počtu přihlášených bychom se snažili najít místa na přespání (farnosti, hasiči, tělocvičny). Je nutné mít s sebou spacák a karimatku. Kolo je nejvhodnější trekové, případně horské s nosičem a brašnami na nosič. Kromě osobních věcí vezeme většinou plynový turistický vaříč, ešus, jídlo a pití.

Trasu bychom chtěli nasměrovat tak, abychom mohli navštívit i nějaká zajímavá místa (klášter Tišnov-atp.). Na jídlo se většinou někde zastavíme a dokoupíme v obchodech po cestě. Doprovodné auto neplánujeme, ale kdyby se našel někdo, kdo by chtěl jet s námi autem a měl na to čas, budeme určitě rádi.

Zpáteční cestu dohodneme až podle počtu účastníků. Pravděpodobně bude možné, aby někdo jel zpět i s autobusem, pokud budou místa. Pro ostatní zajistíme odvoz buď osobními auty, nebo nějakým větším autem. To vše ale záleží na počtu účastníků.

Trasa není příliš náročná, pojedeme zajímavým krajem (např. vinohrady na jižní Moravě, na zastávku ve sklípku se čas určitě najde). Rakouské cyklostezky jsou také nádherné, zajímavá je cesta přes Dunaj a kolem řeky Traisen. Výškově je trasa nejnáročnější až těsně před Mariazell, ale je stále na co se dívat. V Čechách se jede většinou po menších silnicích, v Rakousku už převážně po cyklostezkách.

Kdybyste měli zájem, kontaktujte mě na mail marek@letohrad.cz do 30. 6. 2015.

Dobré rozhodování a šťastnou cestu!

Josef Marek

MŮJ TÁTA A JÁ

Jsem jediné dítě svých rodičů a tudíž jediný syn. Není jednoduché v několika větách popsat náš vztah, ale pokusím se to alespoň naznačit.

Můj táta většinu života pracoval jako řidič kamiónu. V neděli večer odjížděl a v pátek večer se vracel. Pamatuji si, jak mě jako malého, asi pětiletého, nechal řídit kamión, a jak celá školka koukala, když jsem vystoupil ze dveří od řidiče. Nebo když měl jet do zahraničí, na místo, kde ještě nebyl, jak vykládal, kudy pojedete, kde bude muset odbočit a na co si dát pozor. Moc takových zážitků nemám, ale zato si je pamatuji a stačily na to, abych si mohl svého táty vážit a vzhlížet k němu. Jenže později se mezi ním a mojí mámou stalo něco pro mě do té doby nepředstavitelného, co znamenalo konec jejich vztahu, a tím i vztahu mezi mnou a tátou.

Zůstal jsem s mámou sám a od mých dvanácti do osmnácti let, kdy probíhal jejich rozvod, jsem nejen sledoval, ale několikrát

byl i svědkem něčeho, o čem je pro mě těžké psát. Bylo to období, kdy jsem začal tátou upřímně nenávidět. A moje myšlenky na něho se týkaly jen toho, jak ho zesměšnit, ponížit, shodit. Připravoval jsem si všechny možné varianty rozhovorů, abych měl vždy návrh. Vidali jsme se velmi zřídka. Vzpomínám si na dvě delší akce. Na první, záhy po tom, co odešel, kdy mě vzal na hory lyžovat se svojí novou paní a jejím synem. A na druhou někdy okolo mých osmnácti, kdy jsme byli jen my dva týden letecky u moře v Bulharsku.

Něco málo ke mně. Do kostela jsem chodit nemusel, protože nechodili ani naši. Chodili jsme jen na Velikonoce a na Vánoce. Ale měl jsem dva důležité lidi, kteří mě ovlivnili na mé cestě k Bohu: moje babička (máma mé mámy) a můj nejlepší kamarád ze základní školy (od páté třídy). Babička se o mě hodně starala asi do mých osmi let. Uměla nádherně vyprávět a večer místo pohádek vyprávěla příběh Nového zákona, příběh Ježíše. A díky kamarádovi jsem poznal křesťany v „praxi“. Vzpomínám si na první návštěvu u nich doma. Nevím přesně kvůli čemu, ale řekl jsem „ježíšikriste“ a odpověď byla vlídná: „Takhle se u nás nemluví, my to neříkáme.“ Vím, že jsem se zastyděl a snažil jsem se mluvit jinak. Také jsem občas chodíval do kostela. Pěšky to bylo 6 km.

A tak díky těmto lidem, a nejen jim, jsem prošel svou „konverzí“. Jednou z nejtěžších věcí bylo vyřešit můj vztah s otcem. Věděl jsem, že ho mám mít rád a že ideální by bylo se za něj modlit, ale nešlo to. Důležitá byla upřímnost před Bohem o mém vztahu k němu. Od přiznání formálnosti vyslovené modlitby-prosby, až po upřímnou modlitbu-prosbu. A tak po mnoha a mnoha měsících jsem se „promodlil“ k tomu, že jsem tátou měl rád. Ale až po několika letech jsem dostal příležitost obstat ve zkoušce svého vztahu k němu. Když se to stalo, bylo to tak, že jsem musel volit mezi dvěma vztahy. Stál jsem pozdě v noci na zastávce na poslední autobus z Prahy do Brna. Když autobus přijížděl, uviděl jsem v něm tátou jako řidiče a zároveň na zastávku přišel kněz, který byl mým zpovědníkem. Podíval jsem se na hvězdné nebe a s otázkou, „co po mně chceš?“, jsem Bohu

odpověděl: „Pokud se táta se mnou dá do řeči, zůstanu u něj, jinak jdu ke zpovědníkovi.“ Po mém pozdravu „ahoj tatí“ jsme se dali do řeči a já zůstal...

Za několik týdnů po této zkoušce přišly Vánoce. Den před Štědrým dnem, bez místenky, jsem jel na nádraží a už v metru mě napadlo, že by mohl jet táta (jaká pošetilost)... Ale když jsem přišel k zastávce, stál tam autobus a v něm táta... Lidí na poslední sedadlo vedle řidiče bylo nepočítaně a atmosféra velice hustá. Po chvíli jsem na něj mávnul, všiml si mě, a za autobusem mi řekl, abych počkal s nástupem až na odjezd. Když jsme nastupovali, tak se na něj obořil jeden muž, proč tam bere mě, když jsem přišel poslední. Jasně jsem cítil, že táta bojuje a bude se muset veřejně přiznat, že jsem jeho syn. Byl jsem připraven, že pokud to neřekne on, řeknu to sám. Vybojoval to.

Tím byl z jeho i mé strany uzavřen vnitřní boj se sebou samým a otevřel se prostor pro nový vzájemný vztah. Posléze jsme si domluvili pravidla, za kterých se můžeme vracet k věcem minulým - bolestným. Nevídáme se a ani si nevoláme nijak často, ale víme o sobě.

Jan Kučera

MHF – LETOHRAD 2015

6. – 14. ČERVNA 2015

26. ROČNÍK

So 6. června 2015 – Letohrad, Zámecká terasa

19. 30 hod. předávání cen, cena Grand prix, příjezd F. V. Heka

20. 00 hod. začátek koncertu

Zahajovací koncert MHF

Nezmaři - folková skupina

Symfonický orchestr Uničov

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ na opravu kaple sv. Jana Nepomuckého na Kopečku

Ne 7. června 2015 v 10. 15 hod. - kostel Nanebevzetí P. Marie, Letohrad – Orlice

Barokní fascinace - Jean-Jacques Darriet – trubka, Benoît Parayre – varhany (Francie)

Ne 7. června 2015 ve 20 hod. - kostel Jablonné nad Orlicí

Populární varhanní skladby – Cyrill Schmiedlin (Švýcarsko)

Út 9. června 2015 ve 20 hod. - kostel Lukavice

Od Bacha po Francka – Fabrice Pitrois (Francie)

Pá 12. června 2015 v 18 hod. – kostel Výprachtice

Vaňhalovo kvarteto a Trio K/M

Pá 12. června 2015 ve 21 hod. Letohrad – kostel sv. Václava

Koncert při svíčkách – Nocturno „vážně – nevážně“

Miloš Jelínek – contrabass (ČR)

Henryk Gwardak – varhany (Finsko)

So 13. června 2015 ve 20 hod. - Evang. kostel Horní Čermná

Improizační večer – Claus-Erhard Heinrich (SRN)

Ne 14. června 2015 Letohrad - Tvrz Orlice

10. 15 hod. slavnostní festivalová bohoslužba

Ne 14. června 2015 Letohrad - Tvrz Orlice od 17 hod.

Závěrečné operní představení

CLAUDIO MONTEVERDI – L'ORFEO, FAVOLA IN MUSICA, SV 318

Libreto: Alessandro Striggio

Operní studio Konzervatoře Pardubice

VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ na opravu kaple sv. Jana Nepomuckého na Kopečku

KULTURNÍ KALENDÁŘ

Ne 31. 5.	Pochod pohádkovým lesem Dolní Čermná
So 13. 6. – 15. 00 hod.	Soutěžní, zábavné „Cyklo odpoledne pro seniory a vnoučata“ Sraz cyklistů 14. 30 – 15. 00 hod. Kotlíkové speciality Ukázka elektrokol, soutěže pro děti Hraje dechová hudba P. Vašíčka z Dolní Čermné AZAS Dolní Čermná
So 20. 6.	Folklorní slavnosti AZAS Dolní Čermná

SLUŽBA LEKTORSKÁ

Červen 2015			
Ne 7. 6.	10. neděle v mezidobí	7.30	Marešovi 271
		16.00	Moravcovi 267
Ne 14. 6.	11. neděle v mezidobí	7.30	Pecháčkovi 53
		16.00	Klekarovi 292
Ne 21. 6.	12. neděle v mezidobí	7.30	Šebrlovi 415
		16.00	Pecháčkovi MH
Ne 28. 6.	13. neděle v mezidobí	7.30	Macháčkovi 55
		16.00	Židkovi 65
Červenec 2015			
Ne 5. 7.	14. neděle v mezidobí	7.30	Řehákoví 283
		16.00	Adamcovi 18
Ne 12. 7.	15. neděle v mezidobí	7.30	Macháčkovi 411
		16.00	Jansovi 7
Ne 19. 7.	16. neděle v mezidobí	7.30	p. Vránová 18
		16.00	Macháčkovi 242
Ne 26. 7.	17. neděle v mezidobí	7.30	Venclovi 288
		16.00	Severinovi 342

Příležitost ke svatě zpovědi

Petrovice	sobota 30. 5.	po večerní mši sv.	P. Josef Roušar
Dolní Čermná	středa 3. 6.	15:00 – 17:00 h. 17:00 – 18:55 h.	P. Ján Kubis z Dolní Dobrouče P. Josef Roušar
	pátek 5. 6.	17:00 – 18:55 h.	P. Josef Roušar
	vždy v neděli	7:00 – 7:25 h.	
	v ostatní dny	30 minut přede mší svatou	
Verměřovice	sobota 6. 6.	18:00 – 18:55 h.	P. Josef Roušar
Mariánská Hora	vždy v neděli	15:30 – 15:55 h.	

Návštěva starších a nemocných farníků:

Ve středu 3. 6. 2015 ve Verměřovicích a ve čtvrtek 4. 6. a v pátek 5. 6. v Dolní Čermné a v Petrovicích.

Informace, prosby

- ve čtvrtek 4. 6. 2015 o slavnosti Těla a Krve Páně bude v kostele v Dolní Čermné celodenní výstav Nejsvětější svátosti oltářní. Prosíme, napište se na rozpis služeb při výstavu ráno od 8:00 h. do 18:55 h., kdy bude výstav ukončen. V 19:00 h. bude mše svatá

- v neděli 7. 6. po mši svaté v 16:00 hodin na Mariánské Hoře se uskuteční průvod s Nejsvětější svátostí z kostela a dále v areálu Křížové cesty. Prosíme mladší děvčata, aby přišla v bílých šatech jako družičky a přinesla si květiny do průvodu. Maminky-prosíme o doprovod družiček (zvláště těch nejmenších) a pomoc při průvodu

- rodiče a děti prosíme, aby během měsíce června 2015 odevzdali přihlášky na výuku náboženství ve školním roce 2015/2016. Čisté formuláře děti dostanou v náboženství a další budou připravené v našich kostelích

- v sobotu 18. 7. 2015 se vydáme na farní pout' do Králík na Horu Matky Boží. Zájemce o společnou cestu autobusem prosíme, aby se zapisovali na připravený formulář v našich kostelích do konce měsíce června. Odjezd autobusu z Dolní Čermné – náměstí ve 14:00 h. Další zastávky v Dolní Čermné u Tesly, v Petrovicích na točně ve 14:10 h. a ve Verměřovicích u kostela ve 14:15 h. Mše sv. bude v 17:00 hodin a po ní se vydáme zpět domů. Cena cesty autobusem pro dospělé 100,- Kč, děti poloviční

otec Josef

Byl pokřtěn a stal se Božím dítětem

v kostele sv. Jiří Dolní Čermné 23. 5. 2015

Jakub Řehák

z Dolní Čermné

Zprávy z farnosti DOLNÍ ČERMNÁ

Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
neděle 31. května 2015
23. a 24. týden

BOHOSLUŽBY A AKCE

pondělí 1. června	Sv. Justina, mučedníka		
úterý 2. června	9. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Ladislava Vacka, bratra a rodiče z obojí strany
středa 3. června	Sv. Karla Lwanga a druhů, mučedníků	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Vincence a Marii Junkovy, dceru a zete
čtvrtek 4. června	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ - doporučený svátek	8:00 19:00	- 18:50 Výstav Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné mše sv. v Dolní Čermné - za živou rodinu
pátek 5. června	První pátek v měsíci; Sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka	17:00 19:00	výstav Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné mše sv. v Dolní Čermné - na poděkování Pánu Bohu s prosbou o další pomoc a ochranu a Boží požehnání
sobota 6. června	První sobota v měsíci; Sv. Norberta, biskupa	19:00	mše sv. ve Verměřovicích - za Růženu Faltusovou, manžela, rodiče a sourozence
NEDELE 7. června	10. NEDĚLE V MEZIDOBÍ Po mši sv. na Mariánské Hoře se uskuteční průvod Božího Těla v areálu Křížové cesty.	7:30 9:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. v Petrovicích - za Pavla Filipa a živé a zemřelé z rodiny mše svatá na Mariánské Hoře - za Marii a Matyldu Markovy, rodiče a sourozence Na tuto mši sv. pojedje autobus. Odjezd z Verměřovic od kostela v 15:20 h. Zpět pojedje až po skončení průvodu.
pondělí 8. června	10. týdne v mezidobí		
úterý 9. června	10. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - na dobrý úmysl
středa 10. června	10. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Elišku Cejnarovou a celou rodinu
čtvrtek 11. června	Sv. Barnabáše, apoštola	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za rodinu Šikulovu a za dary Ducha Svatého jednání Pastorační rady farnosti
pátek 12. června	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA - doporučený svátek	18:30 19:00	výstav Nejsvětější svátosti oltářní v Dolní Čermné mše sv. v Dolní Čermné - za farníky
sobota 13. června	Památka Neposkrvněného Srdce Panny Marie; Sv. Antonína z Padovy	9:00 19:00	schůzka ministrantů mše sv. v Petrovicích - za dar 50 let společného života
NEDELE 14. června	11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ Dnes v Jakubovicích poutní slavnost sv. Antonína z Padovy	7:30 10:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Valentina Kunerta a duše v očistci mše sv. v Jakubovicích mše svatá na Mariánské Hoře

POUTNÍK, ČERVEN 2015

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je 14. června 2015, Poutník vyjde 28. června 2015

Členové redakčního kroužku: J. Roušar, E. Jansová, B. Macanová, J. Moravcová, Z. Ježek

Grafické zpracování: J. Adamec, T. Macháček, T. Bednář, P. Židek, V. Severinová.

Za pravopis textu příspěvků zodpovídá uvedený autor.

Tiskne Tiskárna DOBEL s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ 465 320 144. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady spojené s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.